

[Aksel Larsen.]

tel Dahlgaard og andre ærede medlemmer af dette ting vil gennemlæse debatten i folketinget om Marshalloverenskomsten, en debat, der blev ført i begyndelsen af juli 1948, vil de ærede medlemmer blive tvunget til, i hvert fald i deres lønkammer, at erkende, at det var dem og deres partier, der havde uret, og at det var det kommunistiske parti og mig som ordfører for det kommunistiske parti, der fik ret, for det, vi kommunister sagde ved denne lejlighed, blev i overensstemmelse med den udvikling, der fulgte efter.

Den højtærede udenrigsminister fortæller om dette med smørret, at da vi forhandlede i Annecy, gik vi ud fra, at Amerikas Forenede Stater nu ville give importlicens for smør. Hvorfor i alverden gjorde man det? Hvad skal det til med denne godtroenhed? Man gik også ud fra som givet, at England aldrig ville sætte kulprisen op, hvad der end skete. England gjorde det... (*Ministeren for handel, industri og søfart* [Krag]: Satte den ned igen!). Lige så meget, som de satte den op? (*Ministeren for handel, industri og søfart* [Krag]: Ja!). Og andre engelske varer? — Jeg erindrer, at vi engang skrev et brev til regeringen, til denne regering, hvor vi advarede den imod at slutte en sådan handelsoverenskomst med England og foreslog, at den dels skulle sikre sig højere priser på vore landbrugsprodukter fra engelsk side, dels skulle sikre sig engelsk garanti for, at England ikke forhøjede priserne på sine leverancer til Danmark. Noget sådant nægtede regeringen med den i hvert fald offentlig fremsatte motivering, at da man regnede med et stort prisfald bl. a. i England, ville det være meningsløst for os på den måde at binde de engelske priser. Man regnede med det, man håbede på det — ja, men det gik altså stik modsat. Erhvervslivets organisationer her i Danmark regnede ud omkring årsskiftet, at de engelske prisforhøjelser kom til at koste Danmark 250 mill. kr. på et år, men det får ikke regeringen til at ændre signaler i dette forhold. Og i Annecy gik regeringen og regnede med — med syv segl for sin mund, det kunne aldrig falde den ind at sige det til nogen —, at når Amerika satte smørtolden ned, ville de give importlicens, men der kom ingen importlicens. Nej, siger ministeren, men vi håber stadigvæk, at de ved en eller anden lejlighed vil give importlicens. Hvor kan ministeren påstå, at han håber det, når en højtstående amerikansk regeringsemedsmand — hvis jeg

ikke husker fejl, var det selve Marshallplanens administrator, Hoffman — udtrykkeligt, i den snerrende tone, som passer på underofficerstyper, har erklæret, at nu må Danmark holde op med det sludder om at eksportere smør til Amerika, for det bliver der ikke noget af? En sådan udtalelse er fremsat. Ja, men hvad er det så for noget at komme her i folketinget og sige, at vi går stadigvæk og håber, at vi får lov til at eksportere smør til Amerika? Hvor vil man forresten tage smørret fra? Sidst da vi forhandlede med Polen, sagde man, at selv om de ville give højere priser for smørret end England, kunne vi ikke sælge dem noget, for englænderne skal have det, de har kontraktlig ret til det. Hvordan kan man så få smør tilovers for Amerika? Men det er ganske vist et teoretisk spørgsmål, for den kendsgerning består jo, at Amerika ikke giver importlicens, at Amerika har importforbud, hvad smør angår, og at Amerika, som udenrigsministeren selv her meget sagkyndigt har sagt, ligger med så kolossale overskudslagre af smør, at der ikke er nogen som helst grund til hverken at tro eller tænke, håbe eller formene, at man pludselig skulle sige: lad os alligevel købe noget smør af de her danskere.

Udenrigsministeren udtrykte sin forbavelse over mine udtalelser om Atlantpagten og de amerikanske bombeflyvere i Kastrup — sin forbavelse over, at jeg kunne inddrage dette i debatten, der kun drejede sig om Annecy-protokollen. Nu har debatten drejet sig om alt muligt andet end Annecy-protokollen — den har kun i temmelig ringe omfang drejet sig om Annecy-protokollen —, den har drejet sig om minister V. Buhls nationalbudget og liberaliseringen i almindelighed og gud ved hvad, om alle de spørgsmål, der står i forbindelse med Danmarks udenrigsøkonomiske og udenrigspolitiske orientering. Der er derfor ingen grund til at forlange, at netop jeg skulle begrænse mig til at tale strengt om Annecy-protokollen. Jeg har også en så høj tro om den højtærede udenrigsministers intelligens, at jeg tror, han ville være blevet forbavset, hvis jeg ikke havde talt om de amerikanske bombe-maskiner i Kastrup.

Jeg skal ikke sige meget i anledning af udenrigsministerens bemærkninger, men kun foreslå, at han, hvis han oftere ønsker at tale om den slags ting i det danske folketing, sørger for at fremsætte udtalelser, som er mest muligt korrekte. Udenrigsministeren gav nemlig den fremstilling her, at det drej-